

LA ZEBRA DE COLORS

Hi havia una vegada una zebra petitona que era una mica diferent de les altres zebres del ramat.

Ja sabeu que les zebres tenen ratlles negres per tot el cos, oi? Doncs aquesta zebreta no. Ella tenia tot el cos ple de ratlles de colors : vermell, blau, groc, taronja, lila...En realitat era una zebra molt bonica.

Però les altres zebres no pensaven el mateix. Sempre li deien que era la zebra més lletja que havien vist mai i no volien jugar amb ella.

La pobra zebreta de colors sempre estava sola, i es posava molt trista quan les altres se'n reien.

Un dia es va posar a ploure a bots i barrals, i les zebres petites no podien sortir a jugar.

Com que estaven molt avorrides i no sabien com passar l'estona, van començar a riure de la zebra de colors:

- Que vas al circ avui, zebreta? Si sembles un pallasso! - li deia una.
- Ei! Per què no em deixes aquest pijama tan divertit que portes? – li preguntava una altra zebra.
- Qui t'ha pintat aquestes coloraines, algun bromista? – se'n reia una tercera.

I la pobra zebreta es va posar a plorar.

Però vet aquí que, encara que plovia, va sortir el sol. I al cel va aparèixer l'Arc de Sant Martí, que és un arc molt gran amb els colors més bonics que existeixen.

Totes les zebres es van quedar bocabadades mirant aquell arc, perquè mai no havien vist una cosa tan impressionant:

- És preciós! – deia una zebra.
- Quina meravella! – exclamava una altra.
- Quins colors tan bonics! – cridava una altra, saltant d'alegria.

I després van mirar la zebra de colors, que també contemplava admirada l'Arc de Sant Martí, i van veure que no era pas una zebra lletja, sinó la zebra més bonica que havien vist mai a la seva vida.

I des d'aquell dia van jugar amb ella i van ser molt amigues. Així, la zebreta de colors no va estar trista mai més.

I conte contat, aquest conte s'ha acabat.

Marifé Ibáñez